

De Oudhollandse Meeuw meer in de belangstelling

Tekst en foto's: Jos de Poel
Tekeningen: Jan de Jong
Eindredactie: Sytze de Bruine

Ter inleiding onderstaande beschrijving over de Geschiedenis en Oorsprong van de Oudhollandse Meeuw, door Dhr. H.Th.G. Moezelaar, ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Oudhollandse Meeuw-Club in 1963.

"De Oudhollandse Meeuw is als ras zeer oud, niettegenstaande het feit dat zij, na door de tentoonstellingsfokkers altijd vergeten en miskend te zijn geweest, eerst in 1938 door de Raad van Beheer officieel erkend werd.

Alle Meeuwenrassen zijn van oud Oosterse oorsprong. Hun stamland moet gezocht worden in Midden-Azië vanwaar ze naar Noord-Afrika werden overgebracht en vandaar door zeevaarders naar Europa.

In het gehele Oosten was de gehele duivenfok sedert eeuwenoude tijden zeer geliefd en werd hoofdzakelijk bedreven door priesters en muzelmannen. Op vele tempels en Moskeeën werden duiven gehouden en als heilige dieren beschouwd. De Assyriërs hebben tempels aan de duiven gewijd omdat volgens de legende de godin Venus door duiven was uitgebreed uit een in de Euphraat gevallen reuzen-ei.

Door deze verering heeft de duivenfokkerij en veredeling daar vanzelfsprekend een zeer hoog peil bereikt en werden ongeëvenaarde staaltjes van fokkerskunst geleverd. De Meeuwen werden geacht te behoren tot de alleroudste duivenrassen en wij kunnen gevoeglijk aannemen dat de eerste Meeuwtjes wit waren met gekleurde vleugelschilden, dus zoals ook de Oudhollandse Meeuw nog heden ten dage als ras voorkomt. In Egypte komen reeds op gedenktekens uit de vijfde dynastie (3.000 jaar vóór Christus) afbeeldingen voor van Meeuwduiven, d.w.z. van duiven met gekrulde halsveren en kuifjes. De Meeuwenrassen zijn dus zeer oud. Ulisses Aldrovandi uit Bologna schrijft in 1600 in het tweede deel van zijn werk over de in Holland gehouden rassen met name over Cortbecken of Schildekens. Benamingen dus die er op wijzen

dat de Meeuw sinds eeuwen in ons land, althans in de Zuidelijke Nederlanden, gefokt is geweest."

(Brab. dialect: Schildeken)

Links:

In het boekje van de Oudhollandse Meeuwen - Club, uitgegeven ter gelegenheid van hun 25 jarig bestaan 1938-1963, was deze afdruk van een aquarel van Johan Lentink gevoegd.

“Ook de Engelse schrijver John Moore beschrijft in 1735 de Hollandse “Cortbeke”. In de landen waar de Meeuwen werden opgenomen, ontstonden eigen fokrichtingen.

Zo zijn de volgende variëteiten als op zich zelf staande rassen ontstaan: Oudhollandse Meeuwen; Oosterse Meeuwen; Engelse Meeuwen; Duitse Meeuwen; Tunische Meeuwen; Italiaanse Meeuwen; Chinese Meeuwen; Belgische Meeuwen (Smierels). Zij allen zijn loten van één stam en hebben gemeen de gekrulde halsveren (jabot), de korte naar beneden gerichte bek, breed voorhoofd, groot oog en gedrongen korte bouw.

Hoewel de buitenlandse fokkers zich voornamelijk hebben toegelegd op de veredeling van de kop en, gedwongen door de kogelvormige kop, de snavel steeds korter zijn gaan fokken, hebben onze Oudhollandse Meeuwenfokkers zich daar tegen verzet. Zij zijn een snavel blijven verlangen in overeenstemming met het oorspronkelijke stamras, dus “kort in verhouding tot andere rassen”, doch in elk geval in zodanige lengte en stevigheid dat onze Meeuwtjes hun reputatie van “ongeeëvenaarde voedsterduiven” kunnen blijven handhaven.”

**En zo is er thans na 53 jaar,
nog niets veranderd.**

Links:

Afbeelding van de Oudhollandse Meeuw, door Jean-Louis Frindell uit de meest recente EE-standaard van het ras van 2012.

Gelukkig neemt de belangstelling voor dit prachtige Nederlandse ras weer wat toe, oorzaak is de metamorfose die het ras onderging in de achter ons liggende jaren.

Vooraf bij onze oosterburen nam het aantal

liefhebbers fors toe. Dat weet ik omdat ik zelf al voor zes liefhebbers dieren heb meegenomen. Vooral in het voormalige Oost-Duitsland is deze stijging spectaculair te noemen. Ook binnen Nederland is er weer stabiliteit te zien, nu fokkers weten waar we aan toe zijn en zich kunnen concentreren op het juiste type: elegant en betrouwbaar. Niet langer is er sprake van een forse Meeuw, waarvan je dikwijls hoorde dat ze vroeger zoveel mooier waren. De elegantie bepaalt het type. Wel moeten we opletten dat we niet doorslaan naar de andere kant, en naar veel te kleine diertjes toe gaan. De standaard is in dit opzicht al die jaren nooit veranderd; middelgroot is nog steeds middelgroot en wordt ook nooit middelklein.

Rechts: Een Oudhollandse Meeuw, blauw zwartgeband, uit de hokken van Jos de Poel.

Links: Oudhollandse Meeuw, geel gekrast.
Eigenaar: Jos de Poel.

Aan de hand van de bijgaande tekeningen kunt u zich een prima beeld vormen van dit fraaie maar o zo moeilijke ras.

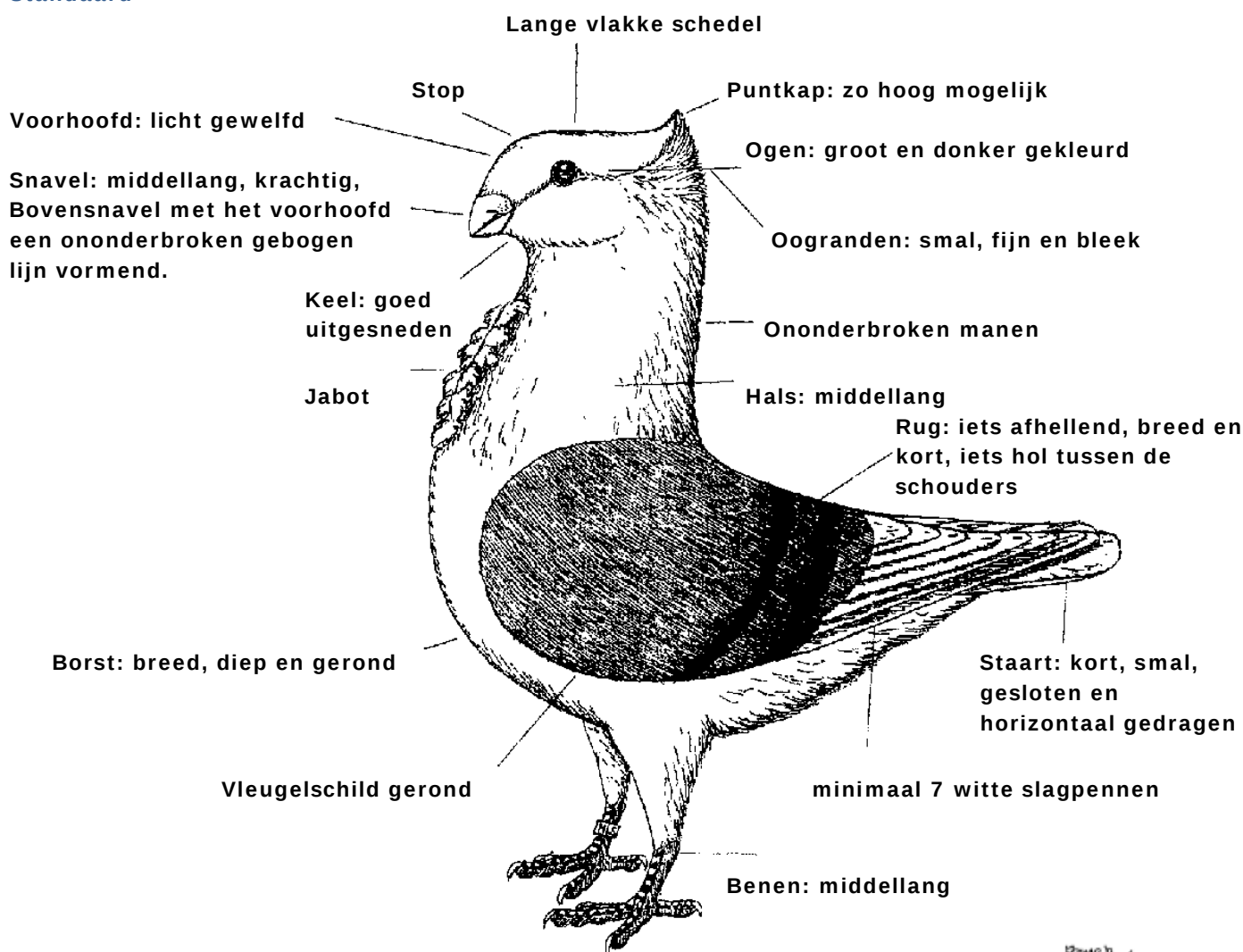
Op de onlangs gehouden tentoonstelling in Drachten (Friesland) waren een kleine 150 Oudhollandse Meeuwen ingeschreven, dat doet oude tijden herleven.

Het allerbelangrijkste is de eerste indruk; die moet er een zijn van een compacte elegante duif, met een korte achterpartij, een brede enigszins diepe borst, die de vleugelboeg onzichtbaar laat. Een verticale hals-dracht laat een fraaie horizontaal gedragen kop zien met een donker oog als centraal middelpunt en een fraaie puntkap, scherpe manen en

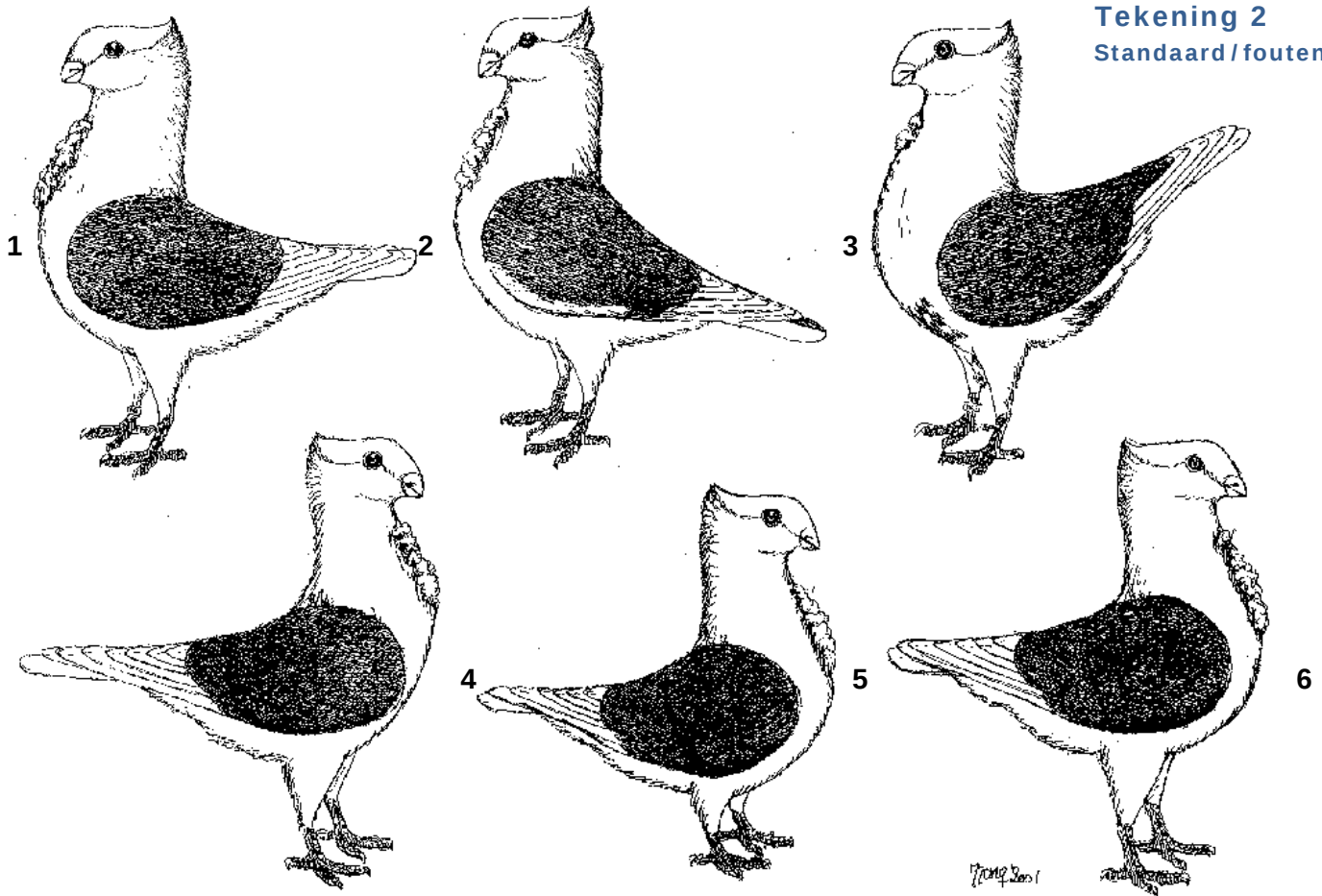
een chique jabot. Dit alles gedragen door middellange, licht geknikte rode benen. Korte benen maken dat de duif plomp en onelegant lijkt.

Tekening 1

Standaard

Tekening 2 Standaard / fouten

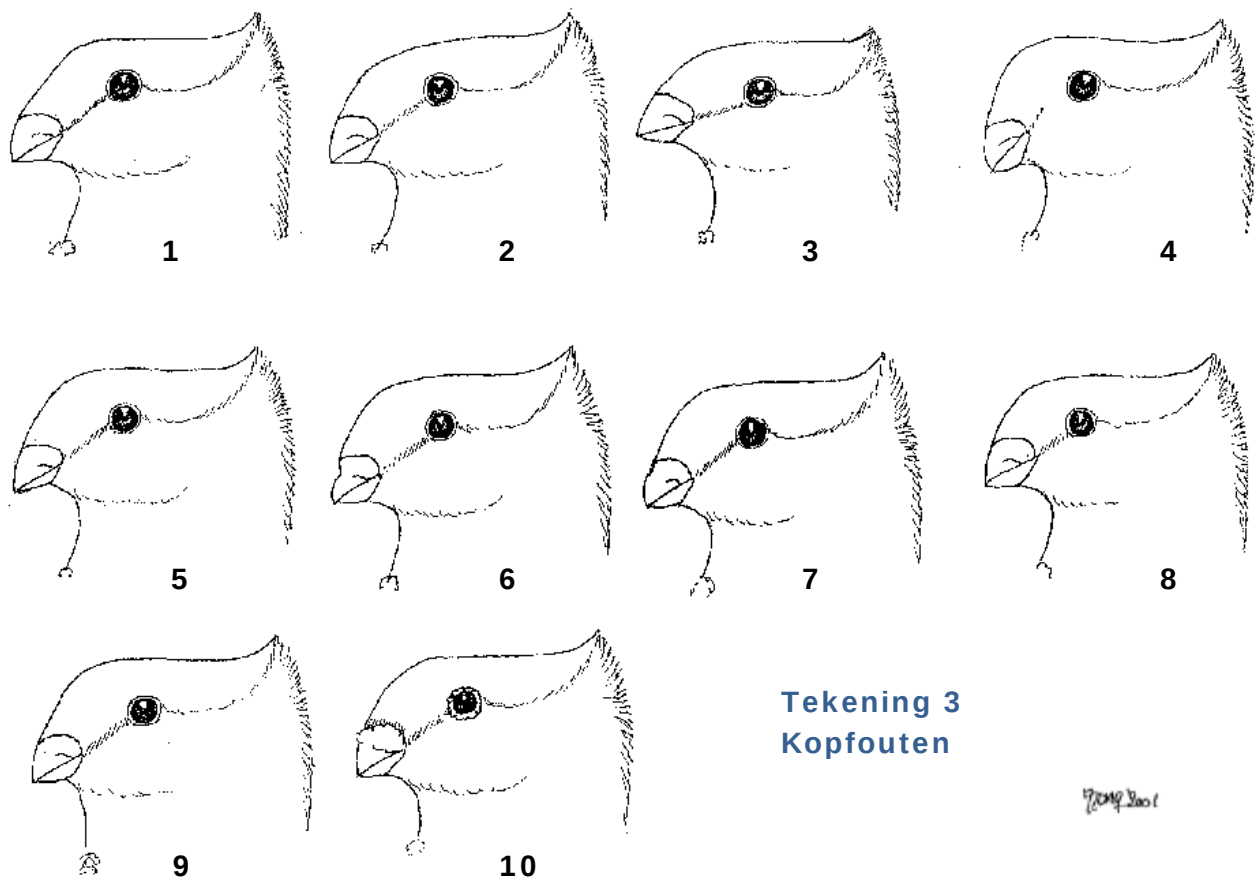

- 1 Standaard Oudhollandse Meeuw.
- 2 Afhellende stand, witte vleugelboog, gekleurde staartpen.
- 3 Te weinig jabot, stand dóór horizontaal, weinig witte slagpennen, heeft kleur voor de benen.
- 4 Te weinig borst, is te lang in achterpartij, slanke hals.
- 5 Korte benen.
- 6 Lange benen.

Hoewel we nog steeds de tamelijk abstracte benaming 'middelgrote' duif gebruiken, kon het gebeuren dat dit rekbare begrip, zo rekbaar bleek dat de elegantie bij heel veel dieren ver te zoeken was. Elegantie is wat mij betreft dan ook een prima uitdrukking, waarbij de liefhebbers zich goed een juiste voorstelling kunnen maken. Zolang die elegantie aanwezig is, zal een Oudhollandse Meeuw, niet snel te fors lijken, wat niet wil zeggen dat ze dat ook nooit zijn.

Zoals bij vrijwel alle Nederlandse standaardomschrijvingen begint ook de Oudhollandse Meeuw met type en stand, waarbij ik liever spreek over lichaamshouding; bij stand hebben we het taalkundig over de benen. Op tekening 2 kunt u alle fouten hieromtrent vinden, aangevuld met enkele overige fouten zoals tekeningfouten en/of fouten in de structuur. Over de vleugeltekening is de laatste jaren nogal wat te doen geweest, maar ook daar is rust in de frontlinie door minimaal 1 gekleurde duimveer te eisen. Verder minimaal 7 en maximaal 12 aaneengesloten witte slagpennen zonder gekleurde schakelpen er tussen. (zie tekening 4)

De verdere omschrijving kunt u zelf halen uit de bijgevoegde tekeningen, (zie tekening 1) dit is gebleken een veel betere manier te zijn dan het opsommen van allerlei raskenmerken die mogelijk hier en daar schuil gaan in onduidelijkheden.

Tekening 3
Kopfouten

1704/2001

1	Vlakke voorkop	6	Snaveldruk
2	Voorkop te rond (géén stop)	7	Wratdruk
3	Snavelstand te vlak	8	Korte voorkop
4	Laagzichtig	9	Volle keel
5	Zwakke ondersnavel	10	Grove neusdoppen en oogranden

Een even belangrijk onderdeel bij de Oudhollandse Meeuw is de kop met alles wat daar bij hoort. Hier wordt maar weinig toegestaan waar het fouten betreft. Omdat de Oudhollandse Meeuw naar een wat kleiner (lees eleganter) type is gegaan, is het duidelijk dat die enorme koplengte van voorheen, niet meer mogelijk is. Wel is de kopbelijning nog hetzelfde, d.w.z. een ononderbroken booglijn vanaf de snavelpunt tot in de puntkap. Zonder enige kneep of deuk.

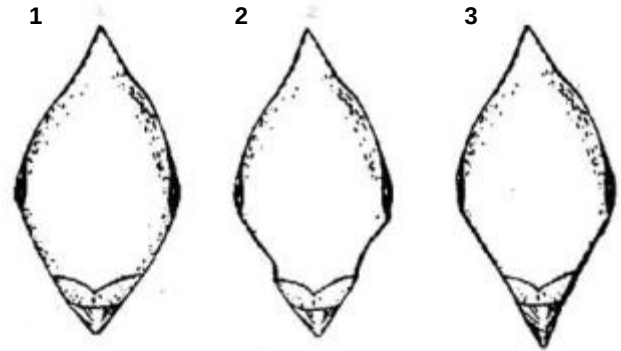
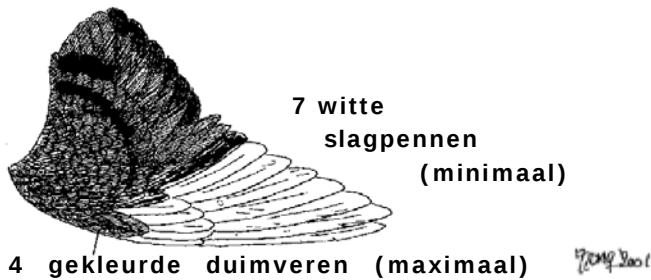
Het moeilijkste punt is de z.g. STOP, dit in de praktijk maar moeilijk te beoordelen onderdeel ligt juist voor/boven de ogen en is bij een goed gevulde kop moeilijk waarneembaar. Heel vaak wordt gedacht dat bij dieren die een vlakke voorkop hebben, de stop zit in de overgang van voorkop naar schedellijn. Door het ontbreken van substantie in de voorkop ontstaat er iets van een hoek en zo kan het zijn dat de stop ook wel de hoek wordt genoemd. Naar mijn onbescheiden mening is dit foutief. De stop is het allerhoogste punt van de totale kopbelijning en dat kan nooit in de voorkop zitten.

Hoe vlakker de kop hoe minder stop er aanwezig is; in feite is de stop het best te zien bij koppen die wat laagzichtig kijken. Door de neerwaarts ingeplante snavel, wordt de kopsubstantie als het ware ingedrukt waardoor de stop naar boven wordt gedrukt (zie tekening 3 plaatje 4), zo moeilijk is het te zien.

Tekening 5 Bovenaanzicht van de kop

Tekening 4 Gekleurde Vleugelschilden

1. Ideale kop van bovenaf gezien. Doordat de snavel naar beneden is gericht, is slechts een gedeelte van de snavel te zien.
2. Deze kop is geknepen. Bij lichte kneep geven we de omschrijving "kan meer vulling achter de neus doppen".
3. Te smal in voorkop en te spits in snavel.

Jan de Jong

Over de kleurslagen het volgende: De topdieren vind je momenteel in de kleurslag blauw zwartgeband, gevolgd door geelzilver geband, blauwzilver donker geband en roodzilver geband. Hierna volgt eigenlijk de rest op eerbiedige afstand, al moet ik zeggen dat de gekrasten een ware stormloop naar de top aan het nemen zijn. De ongebanden zijn zoveel moeilijker dan de gebanden, maar ook in wit is de kwaliteit nogal wisselend.

Ik hoop met deze aandacht voor het populairste Nederlandse ras, waarvoor Jan de Jong de tekeningen maakte, niet al te technisch te worden, zodat het ook voor de betrekkelijke leek die zich de moeite neemt om de tekeningen goed te bestuderen, de moeite waard is. Mogelijk zet het u er toe aan om meer van het ras te willen weten, ga dan naar de site van de O.H. Meeuwclub, zij geven u graag de benodigde informatie.

Rechts: Oudhollandse Meeuw, roodzilvergeband, M/O.
Mooiste van het ras tijdens de 6^e Champion Show,
Nieuwegein 2015. Predicaat: 96 punten.
Eigenaar: A. Meeuwissen, winnaar Erecertificaat.
Foto: Sytze de Bruine.

Copyright ©2016
All rights reserved by the Aviculture-Europe
Foundation.

Dit is een publicatie uit het online tijdschrift
www.aviculture-europe.nl
Nederlandse uitgave ISSN: 1871-6865
U mag deze tekst / foto's niet kopiëren,
distribueren, zenden of publiceren
zonder schriftelijke toestemming.

